

ALFRED KANINI

Mbi një platformë betoni

tregime

891. P85-32

S

K 2 P

ALFRED KANINI

MBI NJË PLATFORMË BETONI

~~54557~~

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NË NJË NATË TË FTOHTË

Nëpër degët e larta të pishave, të mbuluara me një cipë dëborë po rrokullisej dalëngadalë një mbrëmje e ftohtë. Ajo madje u var e ra edhe në kasollen e vogël të ngritur midis drurëve të lartë, që tani kishte mbetur e braktisur. Në të kishin bujtur për një muaj rresht dymbëdhjetë njerëz të pyjeve dhe traktoristi. Ata sapo e kishin lënë sheshin e vogël e ishin futur në pyll. Vandin në sheshin e vogël filloi ta zinte oshëtima e pyjeve, që nisi të rendëte dru më dru e t'ja merrte këngës tej grykave të thella. Netët sa vinin e po ftoheshin.

Të dymbëdhjetë punëtorët e pyjeve kishin bërë goxha rrugë nëpër monopatin që kishte filluar të ngrinte. Sado që kishin një muaj që nuk ishin shkulur që andej, ata herë-herë kthenin kokën si të donin të përshëndeteshin me kasollen e braktisur. Po kasollja tani kishte humbur diku mes drurëve, e vetëm kur të vinte pranvera do ta shihnin përsëri.

— Ç'ke Adil? — se kush e pyeti në mugëtirë një punëtor që kishte qëndruar me kokën kthyer pas.

— Se si më vjen, — tha Adili — sikur po largohem nga shtëpia.

Ai që pyeti qeshi. Adili kishte punuar shumë atë muaj. Dhe dukej sikur kishte zënë miqësi me kasollen.

— Epo kishim për ta lanë një ditë, — tha Marku. — Si thue ti, Hamit?

— Unë jam shumë i lodhur, — tha Hamiti — dhe, të them të drejtën, nuk ndjej ndonjë gjë të veçantë për kasollen. Vetëm se më vjen mirë që na mbrojti një muaj nga të ftohtët.

— Ti ke punuar shumë, Hamit, — tha Marku — prandaj s'ndjen gjë.

— Dhe Adili ka punuar shumë, — se kush tha — bile ka luftuar me trupat.

Adili vazhdoi rrugën në heshtje. Dhe kur hesht, fillojnë të lëvizin mendimet, ngjarjet...

«Kemi punuar shumë — tha me vete, — dhe tani çdo gjë përfundoi me sukses. S'dua veç të vrapoj në fshat e të takoj...»

Pastaj mendimet nisën një të rendur të shpejtë, më shpejt se ç'po rendnin ata, për atje larg, në fshat. Aty rrihte një zemër për të. Një muaj të tërë nuk e kishte parë. Kishte folur vetëm me sytë e saj, që e ndiqnin dhe aty, dhe që e ngrohnin në netët e ftohta. Dhe s'e ndjente lodhjen...

Të dymbëdhjetëve nga pas u vinte traktori dhe traktoristi hipur mbi të.

«Më në fund e fituam edhe këtë betejë të lodhshme» mendonte Adili. Edhe të tjerët kishin rënë në mendime.

— Hamit, ti po hesht shumë sonte — tha Marku.

Hamiti sikur u përmend:

— Eh, lëre! — tha — mezi pres të fle në shtresa të buta, të kem dhe një zjarr bubulak. — Ai vuri

buzën në gaz. — Sigurisht edhe vogëlushët të më fërkojnë shpatullat. . .

Të dymbëdhjetë mendonin gjithsecili më vete. Edhe traktoristi ashtu mendonte, sado që ja zbehte mendimet ajo trakarima e fortë e traktorit. Të gjithë atë çast i lidhte një mendim: shtresat e buta dhe zjarri bubulak në vatër. Se më në fund do të pushonin. E ç'u duhej tjetër pas një muaj pune të lodhshme?

Arritën në skelën e brigadës, aty mbi xhadenë që pret mespërmes pyjet. Dhe shtangën të dymbëdhjetë!

— Maqina! — tha nervoz Adili.

Nga kthesa vinin vazhdimisht maqina.

— Me siguri ndonjë autokollonë ushtarake, — foli Marku.

Po ato filluan të qëndronin te skela e tyre.

«Ç'do të thotë kjo»? — mendoi Hamiti.

— Duan të ngarkohen. Unë or vëlla s'kam më fuqi, — tha Adili.

Edhe të tjerët thanë se s'kishin më fuqi, po Hamiti heshti.

Shoferët filluan t'u afroreshin njerëzve të pyllit, atyre që rrëzojnë drurë e përgatitin trupa trunjesh për industrinë dhe që i ngarkojnë pastaj nëpër maqina. Në pyje kishte filluar të frynte erë e fortë.

— Mirësejgjejmë, burra? — ja nisi shoferi i maqinës së parë.

— Mirëseerdhët, — ja kthyen nëpër dhëmbë punëtorët. Shoferi ja nisi bisedës me Hamitin.

— Paskeni ardhë vonë, — foli Hamiti.

— Ç'të bënim, — shoferi ngriti supet, — rruget kanë shumë dëborë.

Marku u tha se dëborë do të binte gjithë natën

dhe u dha shoferëve të kuptonin se nuk kishin bërë mirë që kishin ardhur.

— Me aksionin tuaj ju e plotësuar planin e gjashtëmujorit brenda një muaji, — tha shoferi, — mirëpo nevojiten edhe dhjetë maqina. — Pastaj shtoi se ata të dhjetë kishin vendosur të çanin dëborën për t'u kthyer në ndërmarrje me ato dhjetra m³ trupa që duheshin.

— Dhjetë maqina?! — Adili nxori një fishkëllimë të gjatë. — Të ishin dy, hajde de.

Të tjerët heshtën. Hamiti vuri re një farë mërzitje te shokët dhe ju drejtua shoferëve.

— Nuk prisni dot gjer nesër? — i pyeti. — Ne të gjithë jemi shumë të lodhur.

Shoferët thanë se nuk mund të prisnin dot gjer të nesërmen. Rrugët me siguri do të ziheshin nga dëbora, dhe atyre do t'u duhej të qëndronin gjithë natën me motor të ndezur që të mos u çaheshin nga të ftohtët. Punëtorët i dëgjonin në heshtje.

— Unë për vete jam shumë i lodhur, — tha pastaj Adili.

Dhe të tjerët thanë se ishin shumë të lodhur. Po Hamiti heshti. Ndërsa traktoristi, që qe afruar dhe e kishte dëgjuar përse flitej, tha:

— Ne punuam një muaj pa pyetur për lodhje. Ç'do të na kushtojë dhe një natë?

Hamiti u hodhi nga një vështrim shokëve. Ata kishin fytyra të lodhura. Dhe në errësirë punohej me vështirësi, se toka ishte e ngrirë, dhe trungjet nuk presin radhën, po shkasin.

— Sidoqoftë, unë nuk mundem, — tha Adili.

— Ne mund të punojmë edhe me fenerë, — murmuriti Marku.

Shoferët, që kishin dalë të gjithë nga kabinat e

ngrohta, i vështronin si me të lutur. Edhe ata kishin lënë shtresat e buta dhe dhomën e nxehtë për t'ja siguruar trupat ndërmarrjes.

— Unë nuk mundem, — tha prapë Adili. Dhe mendoi: «Tani e paskan gjetur këta?» Pastaj vështroi Hamitin. Atij i duhej të vendoste, se ai ishte brigadieri. Po në fund të fundit, as brigadieri s'mund ta detyronte të bënte një punë të tepërt. Në sytë e brigadierit ai vuri re atë që s'i shkonte ndërmend. Me sa dukej ai kishte vendosur të punonin. Edhe të tjerët dukej se kishin lënë mënjanë lodhjen dhe prisnin ç'do të thoshte Hamiti.

— Ne duhet të ngarkojmë maqinat, — tha pastaj Hamiti duke ju drejtuar Adilit. — Duhet ta shohim me një sy tjetër këtë punë.

— Po jam i lodhur!

— Edhe ne jemi të lodhur, — tha Marku, — edhe ne duam zjarr, duam shtresa të buta. Se mos kemi punuar më pak?

— Ju mund të thoni ç'të doni, po unë nuk rri se u teket këtyre të nisen natën, — tha i rrëmbyer Adili. Dhe mëndja i vajti te vajza me sy të kaltër, që me siguri e priste. Mirëpo këtë s'mund t'ua tregonte shokëve.

Shoferët e vështruan gjatë dhe të prekur në se-dër.

— Ne vendosëm të vinim vetë këtu, — tha një shofer, — sado që na u desh të kalonim një rrugë të vështirë. Trupat i duhen patjetër ndërmarrjes.

— Mua aq më bën, — tha prerë Adili. Ai i kishte premtuar asaj se atë natë do të kthehej. Mbase do ta gjente në shtëpinë e kulturës. Do ta takonte dhe do t'i tregonte për punën e atij muaji. Sa shumë kishte për t'i thënë!

— Unë do të iki, — tha më në fund ai.

U kryqëzuan vështrime. Adili i ndjeu të binin të gjitha mbi të si një tufë shkopinjshe të gjatë e të mprehtë. Pastaj ndjeu sytë e mëdhenj të Hamitit. Se ç'i thoshin ata! Hamiti e kish dashur gjithmonë. Adili nuk ja kishte përtuar ndonjëherë punës, asaj punës së tyre të vështirë e të lodhshme.

— Do të punojmë dhe pa ty, — tha pastaj Hamiti. Të tjerët mbetën të habitur. Pastaj deshën të ndërhyjnë. Deshën dhe t'i mbushnin mendjen me të mirë brigadierit se punën e Adilit s'e bënte njeri aty.

— Nuk ka kush ta bëjë punën e tij, o Hamit, — tha traktoristi, që përfytyroi në çast skenën kur Adili shtynte trupat në lug.

— Le të shkojë, — tha Hamiti.

Adili nuk e zgjati, po rrëshqiti monopateve për në fshat.

— Punën e Adilit është e vështirë ta bëjë një tjetër, — tha Marku.

— Do të bëjmë si të bëjmë. — Hamiti e ndau brigadën në dy grupe: katër veta dhe traktoristi do të ngjiteshin lart për të rrokullisur trupat, ndërsa gjashtë të tjerë, me Markun do t'i prisnin dhe do t'i ngarkonin nëpër maqina. Dhe nata e ftohtë në të cilën qëmtonte dëborë nuk ra dot në qetësi. Zërrave të pyjeve që sjell mbrëmja, ju shtuan dhe thirrjet burrërore të njerëzve të fortë. Dhe uturima moforësh.

* * *

Adili, duke zbritur, ndjeu se ishte vërtet i lodhur. Kishte filluar të frynte erë e fortë.

«Atje duhet të fryjë ajo era e pyjeve», — men-

doi, «e ftohtë e egër, që të than veshët e të merr frymën».

Fshatarët ishin në vatrën e kulturës. Me sa dukej pas ndonjë mbledhjeje kishte çfaqje. Adili u mundua të hynte pa u vënë re. U ul diku afër derës. Mirëpo njerëzit filluan të kthenin kokën nga ai.

— Qenkan kthyer — pëshpërisnin.

— Adili, për nder!

Ai filloi të skuqej. E kuptoi që fshatarët pandehnin se ishin kthyer të gjithë. Mendoj si do ta rrethonin kur të mbaronte çfaqja dhe do ta pyesnin për shokët. Si do t'u përgjigjej? Po asaj vajzës me sy të kaltër, që me siguri e shikonte nga salla? Ç't'i thosh-te asaj?

Adili ndjeu përsëri sytë zhbironjës të fshatarëve. Sikur e pyesnin:

«Ku janë të tjerët?»

Sikur i thoshin:

«Paska ardhë vetëm Adili.»

Ai nuk mundi t'i duronte vështrimet e tyre kurreshtare e të mprehta. Dhe u mundua të dilte pa u vënë re.

«Të iki më mirë para se të mbarojë çfaqja», -- tha me vete, — «ndryshe të gjithë do të më pyesin për ata».

Jashtë e mbështolli era e fortë dhe dëbora që po binte me flokë të mëdha.

— Adil! — dëgjoi prapa krahëve.

Ajo ja kishte mbërthyer sytë. Zemra nisi t'i rrihte me forcë.

— Je kthyer? — foli prapë ajo. — Sa mirë që erdhe, Adil! — Ai kishte mbetur në vend pa hapur gojë. E vështronte dhe heshte. Ashtu si trungjet e prera netëve të ftohta. Ju duk sikur ajo donte të fliste akoma. Po ai nuk po e dëgjonte dot.

Një muaj më parë ai dhe njëmbëdhjetë shokët e tij kishin ndërtuar një kasolle në këmbë të pishave të larta. Donin t'i jepnin ndërmarrjes së tyre sa më shumë trungje. Se ata e dinin që po të fillonte dëbora, trupat do të mbeteshin në pyje, sepse maqinat nuk do të arrinin dot gjer në skelat e brigadës. Ata do të prisnin gjersa të vinte pranvera e të lroheshin rrugët nga dëbora. Hamiti kishte pyetur shokët. Ata e kishin peshuar mirë punën. Atëhere Adili kishte thënë:

— Të shpallim një muaj sulmi!

— Mirë thotë, — që hedhur traktoristi, — të qëndrojmë një muaj në pyll pa u kthyer fare nëpër shtëpitë tona.

Hamiti nuk pati nevojë t'i sqaronte se do ta kishin të vështirë. Vetëm tha se ata mund të ndërtonin një kasolle që t'i nxinte të trembëdhjetë.

— Fundja unë mund të fle dhe në traktor, — kishte thënë traktoristi nga që mendonte se do t'i shtrëngonte.

Fshati kishte dëgjuar se ata do të qëndronin një muaj në pyje pa u kthyer fare në shtëpi. Një gjë e tillë nuk u kishte ndodhur ndonjëherë, prandaj dhe nuk po kuptonin.

— Or, ç'bajnë këta?

— Kush e di!

— Ata kanë shpallë një aksion, — kishte sqaruar vajza me sy të kaltër, — do të punojnë një muaj rresht ditë e natë. — Pastaj kishte shtuar se edhe në hekurudhë punonin nganjëherë ashtu.

— Pse kështu?